

Lectio Divina segédanyaga

Évközi 11. vasárnap

B év

Mk 4,26-34

Szentmise evangéliumi szakaszaihoz

Szerkesztési munka végrehajtói:

Biblikus nézőpont:

Asztalos Gábor, Geiszelhardt Sára, Nyúl Viktor,

Liturgikus nézőpont

Mohay Réka

Patrisztikus nézőpont

Görföl Tibor, Haász Rebeka Anna, Rác Dávid,

Pedagógiai nézőpont:

Csonka Laura, Roszkopf Rita

Szemlélődési nézőpont

Mohay Réka, Rác Édua Anna

Szerkesztő

Rác Édua Anna

Tanítóhivatali nézőpont

Révai László,
Szabóné Nagy Katalin

Zenei nézőpont

Csonka Laura, Frank Áron, Mohay Réka

Lektori szolgálatot teljesítettetek:

Nyúl Viktor - teljes tartalom áttekintése

+ EVANGÉLIUM Szent Márk könyvéből

Azután ezt mondta: „Isten országa olyan, mint az az ember, aki magot vet a földbe. Utána, akár alszik, akár ébren van, éjjel vagy nappal, a mag kicsírázik és szárba szökik, maga sem tudja hogyan. A föld magától terem, először szarat, aztán kalászt, majd telt szemet a kalászban. Mikor a termés beérik, rögtön fogja a sarlót, mert itt az aratás.”

Majd így folytatta: „Mihez hasonlítsuk az Isten országát? Milyen hasonlattal szemléltessük? Olyan, mint a mustármag. Amikor elvetik a földbe, kisebb minden más magnál. De aztán, hogy elvetették, egyre nő, és minden kerti veteménynél nagyobb lesz. Akkora ágakat hajt, hogy az égi madarak árnyékában tanyáznak.” Sok hasonló példabeszédben hirdette nekik a tanítást, hogy megértsék. Pédabeszéd nélkül nem tanított. Mikor tanítványaival magukra maradtak, mindent megmagyarázott nekik.

Ezek az evangélium igéi.

1. Lectio – olvasás

1.1. Biblikus vonal

1.1.1. Legfontosabb magyar fordítások

Nova Vulgata

Szent István Társulati Biblia

Jeromos fordítás

Békés-Dalos Újszövetségi Szentírás

Károli Gáspár revideált fordítása

Simon Tamás László O.S.B. Újszövetség-fordítása

26 Et dicebat: " Sic est regnum Dei, quemadmodum si homo iaciat sementem in terram

26 Azután ezt mondta: „Isten országa olyan, mint az az ember, aki magot vet a földbe.

26 Ezután így szólt: »Az Isten országa olyan, mint amikor az ember magot szór a földbe.

26 Így beszélt tovább: „Úgy van az Isten országával, mint azzal az emberrel, aki magot vet földjébe.

26 És monda: Úgy van az Isten országa, mint mikor az ember beveti a magot a földbe.

26 És ezt mondta:

– Úgy van az Isten Országa, mint amikor az ember elveti a magot a földbe,

27 et dormiat et exurgat nocte ac die, et semen germinet et increseat, dum nescit ille.

27 Utána, akár alszik, akár ébren van, éjjel vagy nappal, a mag kicsírázik és szárba szökik, maga sem tudja hogyan.

27 Azután már akár alszik, akár fölkel éjjel és nappal, a mag kikel és növekszik, maga sem tudja, hogyan.

27 Akár alszik, akár virraszt, s éjszaka van vagy nappal, a mag kicsírázik és szárba szökken, maga sem tudja hogyan.

27 És alszik és fölkel éjjel és nappal; a mag pedig kihajt és felnő, ő maga sem tudja miképen.

27 azután alszik és felkel, éjjel és nappal. A mag sarjad és nő, ő pedig nem tudja, hogyan.

28 Ultro terra fructificat primum herbam, deinde spicam, deinde plenum frumentum in spica.

28 A föld magától terem, először szarát, aztán kalászt, majd telt szemet a kalászban.

28 Mert a föld magától termi meg először a hajtást, aztán a kalászt, majd a fejlett szemet a kalászban.

28 A föld magától terem, először szarát, aztán kalászt, végül telt szemet a kalászban.

28 Mert magától terem a föld, először füvet, azután kalászt, azután teljes buzát a kalászban.

28 Magától terem a föld, először zöld sarjat, azután kalászt, azután érett magot a kalászban.

29 Et cum se produxerit fructus, statim mittit falcem, quoniam adest messis".

29 Mikor a termés beérik, rögtön fogja a sarlót, mert itt az aratás."

29 Mikor pedig megérett a termés, azonnal sarlót vág bele, mert elérkezett az aratás«.

29 Amikor beérett a termés, tüstént nekiereszti a sarlót, mert itt az aratás.”

29 Mihelyt pedig a gabona arra való, azonnal sarlót ereszt reá, mert az aratás elérkezett.

29 Amikor pedig a termés engedi, azonnal nekiereszti a sarlót, mert itt az aratás.

30 Et dicebat: “ Quomodo assimilabimus regnum Dei aut in qua parabola ponemus illud?

30 Majd így folytatta: „Mihez hasonlítsuk az Isten országát? Milyen hasonlással szemléltessük?

30 Majd így szólt: »Mihez hasonlítsuk az Isten országát? Milyen példabeszéddel szemléltessük?

30 Majd ismét így folytatta: „Mihez hasonlítsuk az Isten országát? Milyen hasonlással szemléltessük?

30 És monda: Mihez hasonlítsuk az Isten országát? Avagy milyen példában példázzuk azt?

30 És ezt mondta:

– Mihez hasonlítsuk az Isten Országát, vagy milyen példázattal szemléltessük?

31 Sicut granum sinapis, quod cum seminatum fuerit in terra, minus est omnibus seminibus, quae sunt in terra;

31 Olyan, mint a mustármag. Amikor elvetik a földre, kisebb minden más magnál.

31 Olyan az, mint a mustármag. Amikor a földre vetik, kisebb minden magnál, amely a földön van;

31 Olyan az, mint a mustármag. Amikor elvetik a földre, kisebb minden más vetőmagnál.

31 A mustármaghoz, a mely mikor a földre vettetik, minden földi magnál kisebb,

31 Olyan, mint a mustármag. Amikor elvetik a földre, kisebb minden magnál a földön.

32 et cum seminatum fuerit, ascendit et fit maius omnibus holeribus et facit ramos magnos, ita ut possint sub umbra eius aves caeli habitare ”.

32 De aztán, hogy elvetették, egyre nő, és minden kerti veteménynél nagyobb lesz. Akkora ágakat hajt, hogy az égi madarak árnyékában tanyáznak.”

32 de ha elvetették, felnő és nagyobb lesz minden veteménynél. Olyan nagy ágakat hajt, hogy árnyékában fészkelhetnek az ég madarai.«

32 De miután elvetették, felnő, nagyobb lesz minden veteménynél és akkora ágakat hajt, hogy árnyékában fészket rakhatnak az ég madarai.”

32 És mikor elvettetik, felnő, és minden veteménynél nagyobb lesz és nagy ágakat hajt, úgy hogy árnyéka alatt fészket rakhatnak az égi madarak.

32 De miután elvetették, megnő, és nagyobb lesz minden veteménynél, és olyan nagy ágakat hajt, hogy árnyékában fészket rakhatnak az ég madarai.

33 Et talibus multis parabolis loquebatur eis verbum, prout poterant audire;

33 Sok hasonló példabeszédben hirdette nekik a tanítást, hogy megértsék.

33 Sok ilyen példabeszédben hirdette nekik az ígét, hogy meg tudják érteni.

33 Több ilyen példabeszédben hirdette nekik az ígét, amennyire csak föl tudták fogni.

33 És sok ilyen példázatban hirdeti vala nekik az ígét, úgy a mint megérthetik vala.

33 Még sok hasonló példázatban hirdette nekik az ígét úgy, hogy megérthették.

34 sine parabola autem non loquebatur eis. Seorsum autem discipulis suis disserebat omnia.

34 Példabeszéd nélkül nem tanított. Mikor tanítványaival magukra maradtak, mindent megmagyarázott nekik.

34 Példabeszéd nélkül nem szólt hozzájuk; tanítványainak azonban külön megmagyarázta mindegyiket.

34 Példabeszéd nélkül nem tanított, de amikor egyedül volt tanítványaival, mindent megmagyarázott nekik.

34 Példázat nélkül pedig nem szól vala nekik; maguk közt azonban a tanítványoknak mindent megmagyaráz vala.

34 Példázat nélkül nem is szólt hozzájuk. Maguk között azonban tanítványainak mindent megmagyarázott.

1.1.2. Kontextuális – kánoni párhuzamok

Szinoptikus és jánosi párhuzamok

Mt 13,25 “Amikor szolgálai aludtak, jött az ellensége, és konkolyt szórt a búza közé, aztán elment.”

Mt 13,31-32 “Egy másik példabeszédet is mondott nekik: „A mennyek országa hasonlít a mustármaghoz, amelyet fogott a gazda és elvetett földjében. Ez kisebb minden más magnál, amikor azonban felnő, nagyobb minden veteménynél, fává terebélyesedik, úgyhogy jönnek az ég madarai, s fészket raknak ágai között.”

Mt 13,34-35 “Ezeket mind példabeszédekben mondta el Jézus a népnek, s példabeszéd nélkül nem szólt hozzájuk. Így beteljesedett a próféta szava, mely így szólt: Példabeszédre nyitom ajkam, hirdetem, ami a világ teremtésétől fogva el volt rejtve.”

Mt 17,20 “Ezt felelte: „Mert gyenge a hitetek. Bizony mondom nektek, ha csak akkora hitetek lesz is, mint a mustármag, s azt mondjátok ennek a hegynek itt: Menj innét oda! – odamegy, s nem lesz nektek semmi sem lehetetlen.”

Lk 13,18-19 “Aztán így szólt: „Mihez hasonlít az Isten országa, mihez hasonlítsam? Hasonlít a mustármaghoz, amelyet egy ember fogott és elvetette a kertjében. Kikelt, és hatalmas fává terebélyesedett, úgyhogy az ég madarai tanyáztak ágai között.”

Jn 16,12 “Még sok mondanivalóm volna, de nem vagytok hozzá elég erősek.”

Kánoni elemzés (párhuzamok a Szentírás más könyveiben)

Iz 40,18 “Kihez hasonlíthatnátok az Istent; és milyen képmást alkothatnátok róla?”

Ez 17,23 “Izrael magas hegyén ültetem el, s ágakat fejleszt, gyümölcsöt terem, és pompás cédrussá fejlődik. Mindenféle madár alatta lakik, és mindenfajta szárnyas ágai árnyékában pihen meg.”

Ez 31,6 “Ágai közt rakott fészket az ég minden madara, lombozata alatt ellett az erdő minden vadja, és számtalan nép lakott árnyékában.”

Dán 4,9 “Lombja gyönyörű, gyümölcse bőséges, és minden élőlény számára ehető. Árnyékot adott a mező vadjainak, ágai közt meg az ég madarai fészkeltek, és minden élőlény róla táplálkozott.”

Dán 4,18 “Lombja gyönyörű, gyümölcse bőséges, és minden élőlény számára ehető, alatta tanyáznak a mező vadjai, és ágai közt fészkelnek az ég madarai”

Joel 4,13 “Lendítsétek meg a sarlót, mert beért a vetés; gyertek, tapossátok, mert megtelt a sajtó és túlrad a prés: oly nagy a gonoszságuk!”

1Kor 3,1 “Hozzátok azonban, testvérek, nem szólhattam úgy, mint lelki emberekhez, hanem csak mint testiekhez, mint akik még nem nőttek fel Krisztusban.”

Jak 5,7 "Legyetek hát türelemmel, testvérek, az Úr eljövételéig! Lám, a földműves türelemmel vár a föld drága termésére, míg a korai és a késői eső meg nem érkezik."

Jel 14,15-16 "A templomból egy másik angyal jött ki, és nagy szóval kiáltott a felhőn ülőnek: „Ereszd neki sarlódat és arass, mert eljött az aratás ideje, és a vetés már érett a földön.” A felhőn ülő a földre vetette sarlóját és learatta a földet."

2. Meditáció – elmélkedés

2.1. Patrisztikus vonal

2.1.1. Atyák Bibliája

Hallgassuk meg, mit mond a mi Urunk: *„Ezután így szólt: „Az Isten országa olyan, mint amikor az ember magot szór a földbe. Azután már akár alszik, akár ébren jár éjjel és nappal, a mag kikel és növekszik, maga sem tudja, hogyan. Mert a föld magától termi meg először a hajtást, aztán a kalászt, majd a fejlett szemet a kalászban. Mikor pedig megérett a termés, azonnal sarlót vág bele, mert elérkezett az aratás.”* Így működik ez az ember szívében. Hallja a tanítást és azt befogadja. Egyelőre még nem tud szerinte cselekedni és élni, hiszen először hallotta. Majd Isten kegyelméből ez elkezd növekedni, amikor alszik, és amikor ébren van. Miután pedig kellőképpen megérett, felnövekedett, kalászt hajt és abban szemet, azaz jó cselekedeteket terem. Így pedig bő termést hoz, majd pedig elérkezik az aratás és akkor termése szerint bánnak vele. Imádkozzunk hát az Úrhoz, hogy az Ő tanítása mindig szívünkben legyen, arról sose meg ne feledkezzünk, és szerinte való tetteket tudjunk végrehajtani.

Vö.: Nagy Szent Gergely pápa, Kivonulás könyvéhez, II, 3, 5 s. (Gregorio Magno, In Exod., II, 3, 5 s.)

Figyeljük meg, mit mond az Úr Jézus: *„Mihez hasonlítsuk az Isten országát? Milyen példabeszéddel szemléltessük? Olyan az, mint a mustármag. Amikor a földbe vetik, kisebb minden magnál, amely a földön van; de ha elvetették, felnő és nagyobb lesz minden veteménynél.”* Nézzük meg Krisztus Urunkat földi életében és az Ő tanítványait. Bár Ő Isten Fia, mégsem Izrael vezetői között öltött testet, hanem egy istállóban született, nézzük meg tanítványait, ők is egyszerű sorból származó emberek. Bár a „legkisebbek” Izrael népe körében, mégis naggyá lesznek. Krisztust megdicsőíti az Atya szenvedései után, a tanítványok pedig Krisztustól kapnak hatalmat és a kibontakozó keresztény Egyház vezetői, oszlopai lesznek. Szolgáljunk tehát mi is alázatosan, hogy azután Istentől nyerjük el dicsőségünket.

Vö.: Aranyszájú Szent János, Kommentár Máté evangéliumához, 46, 2 (Crisostomo Giovanni, Comment. in Matth., 46, 2)

2.2. Tanítóhivatali vonal

2.2.1. Katolikus Egyház Katekizmusa

ISTEN ORSZÁGÁNAK HIRDETÉSE

543. Minden ember meghívás kap arra, hogy belépjen az Országba. Ez a messiási ország, melyet először Izrael fiainak hirdettek (vö. Mt 10,5-7), minden nép embereinek szól (vö. Mt 8,11; 28,19). Aki be akar lépni az Országba, annak el kell fogadnia Jézus szavát.

„Az Úr igéje ugyanis a földre vetett maghoz hasonlít: akik hittel hallgatják és Krisztus kicsiny nyájához számláltnak, azok magát az Országot fogadták be; a mag azután saját erejéből csírázik és növekszik egészen az aratásig.” (LG 5.)

544. Az ország a szegényeké és a kicsinyeké, vagyis azoké, akik alázatos szívvel elfogadták. Jézus küldetése az, hogy „örömhírt vigyen a szegényeknek” (Lk 4,18 vö. Lk 7,22). Boldognak mondja őket, mert „övék a mennyek országa” (Mt 5,3); az Atya a „kicsinyeknek” akarta kinyilatkoztatni azt, ami rejtve marad a bölcsek és az okosok előtt (vö. Mt 11,25). A jászoltól a keresztségig Jézus megosztja életét a szegényekkel; ismeri az éhséget (vö. Mk 2,23-26; Mt 21,28), a szomjúságot (vö. Jn 4,6-7; 19,28) és a nélkülözést (vö. Lk 9,58). Sőt, azonosítja magát minden szegénnyel, és az irántuk tanúsított tevékeny szeretetet teszi az országába belépés föltételéül (vö. Mt 25,31-46).

545. Jézus az Isten országának asztalához hívja a bűnösöket: „Nem az igazakat jöttem hívni, hanem a bűnösöket” (Mk 2,17 vö. 1Tim 1,15). Megtérésre szólítja föl őket, ami nélkül nem lehet belépni az Országba. De szóval és tettel megmutatja nekik Atyja határtalan irgalmát irántuk (vö. Lk 15,11-32), és a határtalan „örömet”, mely „az égben lesz egyetlen megtérő bűnös miatt” (Lk 15,7). E szeretet legfőbb bizonyossága életének föllalozása „a bűnök bocsánatára” (Mt 26,28).

546. Jézus példabeszédek által - melyek tanításának jellegzetességei - hív arra, hogy belépünk az Országba (vö. Mk 4,33-34). Általuk hív meg az Ország ünnepi lakomájára (vö. Mt 22,1-14), ugyanakkor radikális döntést kíván: az Ország elnyeréséért az embernek mindent el kell ajándékoznia (vö. Mt 13,44-45); a szavak nem elegendők, tettekre van szükség (vö. Mt 21,28-32). A példabeszédek szinte tükröt tartanak az ember elé, melyben fölismerheti: sziklás talajként vagy jó földként fogadja-e be az igét? (vö. Mt 13,3-9) Mit kezd a kapott talentumokkal? (vö. Mt 25,14-30) A példabeszédek lényegi magva Jézus és az Ország jelenléte a földön. Az embernek be kell lépnie az Országba, azaz Krisztus tanítványává kell lennie, hogy „megismerje a mennyek országának titkait” (Mt 13,11). A „kivülállóknak” (Mk 4,11) minden rejtve marad (vö. Mt 13,10-15).

A Szó meghallása növeli Isten országát

2660. Isten országa titkainak - melyeket az Atya a „kicsiknek”, Krisztus szolgálóinak, a nyolc boldogság szegényeinek nyilatkozott ki - egyike: a mindennapi eseményekben és minden pillanatban imádkozni. Jó és igazságos azért imádkozni, hogy a béke és az igazság országa a történelem folyamán megvalósuljon; de ugyanilyen fontos, hogy az imádság hassa át az

egyszerű, mindennapi helyzeteket. Minden imaforma lehet az a kovász, melyhez az Úr Isten országát hasonlította (vö. Lk 13,20-21).

ISTEN IGÉJE

2653. Az Egyház figyelmeztet minden Krisztus-hívót, hogy „a Szentírás gyakori olvasásával szerezzék meg »Jézus Krisztus fönséges ismeretét« (Fil 3,8). (...) Arról azonban ne feledkezzenek meg, hogy a Szentírás olvasását imádságnak kell kíséernie, így lesz belőle beszélgetés Isten és ember között; mert »amikor imádkozunk, őhöz beszélünk, és amikor az isteni kinyilatkoztatást olvassuk, őt hallgatjuk.« (II. Vatikáni Zsinat: Dei Verbum dogmatikus konstitúció, 25.; vö. Szent Ambrus: De officiis ministrorum 1, 88: Kiad. N. Testard /Párizs, 1984/, 138 /PL 16, 50/)

2654. A lelki élet atyái parafrázissal magyarázva a Mt 7,7-et, így foglalják össze az imádságban Isten ígéből táplálkozó szív fölkészültségét: „Ha olvastok, keressetek és az elmélkedésben találni fogtok; ha imádkoztok, zörgessetek, és a szemlélődés által megnyitvatik nektek.” (Karthauzi II. Guidó: Scala claustralium 2, 2: PL 184, 476. E szavakat azonban a kritikai kiadás szövegében nem fogadják el /SC 163, 84; lásd a kritikai apparátust/)

2.2.2. Pápai gondolatok

Szent II. János Pál pápa: Evangelium vitae

II. János Pál pápa enciklikája a püspököknek, a papoknak és diakónusoknak, szerzeteseknek

és szerzetesnőknek, a laikus krisztushívőknek és minden jóakarátú embernek az emberi élet sérthetlenségéről

vö. Mk 4,26–29

100. Az élet új kultúrájáért tett nagy erőfeszítéseink közepette *a Krisztusba vetett bizalom erősít és lelkesít bennünket*, aki tudja, hogy a mennyek országához hasonlóan az élet *Evangéliuma* is növekvőben van és bőséges termést hoz.¹ Kétségtelenül ijesztő az aránytalanság a „halál kultúráján” munkálkodók kezében lévő sok és hatalmas eszköz és azon lehetőségek között, melyekkel az „élet és a szeretet kultúrájának” terjesztői rendelkeznek. Mi azonban tudjuk, hogy bízhatunk Isten segítségében, akinél semmi sem lehetetlen.²

E szívbeli bizonyossággal és minden férfi és nő sorsáért aggódva ismétlem meg ma mindenkinek, amit az őket fenyegető veszedelmek közepette nehéz feladataikkal küzdő családoknak mondtam³: *sürgetően szükségünk van az életért szóló nagy imádságra* szerte az egész világon. Minden keresztény közösségből, csoportból vagy társulásból, minden családból, s minden egyes hívő szívéből – a megszokott és külön ezért mondott imádságokban – szálljon föl Istenhez, az élet Teremtőjéhez és szerelmeséhez a buzgó kérés. Maga Jézus mutatta meg,

¹ vö. Mk 4,26–29

² vö. Mt 19,26

³ II. János Pál pápa levele a családokhoz, 5.

hogy az imádság és a böjt a fő és leghatásosabb fegyver a gonosz erői ellen,⁴ és mondta tanítványainak, hogy egyes ördögök másként nem űzhetők ki.⁵ Alázattal és bátran kezdjük újra *imádkozni és böjtölni*, hogy elnyerjük, hogy a Magasságból jövő erő lerontsa a család és a hazugság falait, melyek oly sok fivérünk és nővérünk szeme előtt takarják el az életellenes magatartások és törvények romlott természetét, és nyissa meg szívüket a szeretet és az élet civilizációját szolgáló vágyakra és elhatározásokra.

Ferenc pápa: Evangelii gaudium

Ferenc pápa Az evangélium öröme kezdetű apostoli buzdítása a püspököknek, a papoknak és diakónusoknak, az istennek szentelt személyeknek és a világi híveknek az evangélium hirdetéséről a mai világban

vö. Mk 4,26-29

22. A szónak olyan lehetőségei vannak, melyeket nem láthatunk előre. Az evangélium olyan magról beszél, mely, ha elvetették, önmagától növekszik, akkor is, amikor a földműves alszik (vö. Mk 4,26-29). Az Egyháznak el kell fogadnia a szó e felfoghatatlan szabadságát, mely a maga módján, különféle formákban hatékony, annyira, hogy gyakran felülmúlja előrelátásunkat és széttöri sémáinkat.

Ferenc pápa: Üzenet a hivatások 54. világnapjára

A Lélek indít bennünket küldetésünkre

Természetesen nem kevés kérdés merül fel bennünk, amikor a keresztény misszióról beszélünk: *mit jelent az Evangélium misszionáriusainak lennünk? Ki ad nekünk erőt és bátorságot az igehirdetésre? Mi az Evangélium logikája, amelyből merítenünk kell?* Ezekre a kérdésekre úgy tudunk választ adni, ha elmélkedünk három evangéliumi jeleneten: Jézus küldetésének kezdetén a názáreti zsinagógában (vö. Lk 4,16-30); azon az úton, amelyet a feltámadt Jézus tesz meg az emmauszi tanítványok társául szegődve (vö. Lk 24,13-35); végül a magról szóló példabeszéden (vö. Mk 4,26-27).

Végezetül fontos megtanulni az Evangéliumból az igehirdetés stílusát is. Nem ritka ugyanis, hogy a legnagyobb jó szándék mellett enged az ember a hatalom kísértésének, a prozelitizmusnak vagy a türelmetlen fanatizmusnak. Az Evangélium ezzel szemben arra tanít, hogy utasítsuk el a siker és a hatalom bálványozását, ne aggódjunk túlzottan a struktúrák miatt és engedjük el az aggályainkat, amelyek inkább a hódítás, semmint a szolgálat szelleméből fakadnak. Az Isten országának magva, noha kicsiny, láthatatlan és olykor jelentéktelen, csendben növekszik Isten szüntelen munkálkodásának hála: „Isten országa olyan, mint az az ember, aki magot vet a földbe. Utána, akár alszik, akár ébren van, éjjel vagy nappal, a mag kicsírázik és szárba szökik, maga sem tudja hogyan” (Mk 4,26-27). Ebben bízunk tehát elsősorban: Isten meghaladja várakozásunkat, meglep bennünket nagylelkűségével, és megadja, hogy munkánknak gyümölcse legyen, az emberi hatékonyság számításain túlmutató módon.

⁴ vö. Mt 4,1-11

⁵ vö. Mk 9,29

Ferenc pápa: Üzenet a tömegtájékoztatás 51. világnapjára Ne félj hát, mert veled vagyok! (Iz 43,5)

Bizalom Isten országának magjában

Hogy bevezesse tanítványait és az embersokaságot ebbe az evangéliumi mentalitásba és megfelelő „szemüveget” adjon nekik a meghaló és feltámadó szeretet logikájának megértéséhez, Jézus példabeszédeket használt, amelyekben Isten országát gyakran hasonlította a maghoz, amelynek életadó ereje éppen akkor szabadul fel, amikor meghal a földben (vö.: Mk 4,1-34). Isten országa egyszerű erejének közvetítéséhez nem azért használ képeket és metaforákat, hogy csökkentsen valamit annak fontosságából, sürgető voltából, hanem egy olyan irgalmas közlési forma az, amely a hallgatónak szabad „teret” enged arra, hogy befogadja és önmagára is vonatkoztassa. Ezen túl kiváltságos útja ez annak, hogy kifejezze a húsvét misztériumának végtelen méltóságát, hagyva, hogy a képek – nem annyira a fogalmak – közvetítsék a Krisztusban való új élet ellentmondásos szépségét, amelyben az ellenségesség és a keresztség nem meghiúsítják, hanem megvalósítják az Isten általi üdvözítést; amelyben a gyengeség erősebb minden emberi erőnél; amelyben a bukás az előjátéka lehet minden dolog legnagyobb beteljesedésének a szeretetben. Éppen így érik be és mélyül el Isten országának reménysége: „olyan, mint az az ember, aki magot vet a földbe. Utána, akár alszik, akár ébren van, éjjel vagy nappal, a mag kicsírázik és szárba szökik” (Mk 4,26-27.)

Isten országa már köztünk van, ahogy egy mag el van rejtve a felületes tekintetek elől, és amelynek növekedése csöndben történik. Akinek a szemét megtisztította a Szentlélek, meg tudja látni a mag kicsírázását és nem engedi ellopni az Isten országában való örömét a mindig jelenlevő konkoly miatt.

2.3. Pedagógiai vonal:

2.3.1. Tantörténetek

A legszebb könnycsepp (mese)

Sok szép mesére emlékszem gyerekkoromból. Legszebbnek tűnik mégis az a mese, amelyet nagyanyámtól hallottam. Leírom, hogy ti is gyönyörködjétek benne: Réges-régen történt: angyalt küldött a földre a Jó Isten, hogy vigye fel az égbe a legszebb könnycseppet. Az angyal bejárta az országot, világot. Végre rátalált egy özvegy édesanyára, aki egyetlen gyermekének koporsója felett hullatta könnyeit. Minden könnycseppje igazgyöngynek látszott, szikrázott rajtuk a napsugár. Az angyal azt gondolta, hogy könnyen teljesítette a feladatot. Túl korán örvendezett. Isten ugyan megdicsérte őt szorgalmáért, de azt mondta, hogy szebb könnycsepp is van a világon.

Az angyal ismét útnak indult. Másodszor egy ártatlan kisfiú könnyét vitte az égi trónus elé, de ezzel sem teljesítette feladatát. Újból a földre röppent. Villámgyorsan gyűjtögette a legkülönbözőbb könnycseppeket: Hálakönnnyből, keserű csalódásból kihullajtottat, bánatos édesapáét, szomorú édesanyáét, haldokló emberét... Isten azonban mindezekre azt válaszolta: szebb könnycsepp is van a világon!

Szomorú volt az angyal, mert nem tudta teljesíteni Isten kívánságát. Bele is fáradt a sok keresésbe. Betért egy templomba pihenni. Úgy gondolta hiába minden igyekezete, a legszebb

könnycseppre soha sem talál rá. A templom félhomályában egyszer csak egy embert vett észre, aki félrehúzódva keserűen zokogott. Saját bűneit siratta, nem talált vigaszt, mert átérezte szörnyű tettét: az Istent bántotta meg. Ezért folyt a könnye és meleg esőként áztatta a poros követ. Az angyal nyomban mellette termett: szemkápáztatóan ragyogott valamennyi könnycsepp, miközben tarsolyába gyűjtögette őket. Érezte, hogy végül mégis sikerül teljesítenie a rábízott feladatot. Valóban a könnycseppek oly szépek voltak, hogy az angyal nem tudta levenni róluk a tekintetét.

Amikor a könnycseppekkel odaállt a Jó Isten elé, dicséretben részesült. Isten így szólt hozzá: - Látod nincs szebb ragyogás, nincs aranyosabb fény sugar, mint ami a bánat könnyéről verődik vissza. Mert a bánat fakasztotta könnycseppek igaz szeretetről tanúskodnak, és csillogásukkal a bűntől megmenekült szabad ember szépségéről győzik meg a világot. A bűntől felszabadult ember az örökkévalóság fényét sugározza.

Nagyanyám így fejezte be a meséjét: Ha vétkezel, szállj magadba és őszintén bánnd meg bűneidet. Isten a megtérő bűnösnek mindig kész megbocsátani. Ez már nem mese, hanem örömbe szédítő valóság.

Forrás: <http://users.atw.hu/gyhplebania/news.php?item.9.1>

A repedt korsó

Kínában egy vízfordónak volt 2 nagy cserépedénye. Annak a botnak egy-egy végén lógtak, amit a nyakában hordott. Az egyik edényen volt egy repedés, míg a másik tökéletes volt és mindig egy teljes adag vizet szállított. A pataktól a házig tartó hosszú séta végén a megrepedt edény már csak félig volt vízzel. Két teljes évig ez így ment, minden nap. A vízfordó már csak másfél edény vizet szállított vissza a házba. Természetesen a tökéletes edény büszke volt a teljesítményére, hiszen tökéletesen csinálta. De a szegény törött cserép szégyellte a tökéletlenségét, és nyomorultnak érezte magát, hogy csak feleannyit tudott teljesíteni. A két év keserűség után, egyik nap megszólította a vízfordót a pataknál.

- Szégyellem magam, mert a víz szivárog belőlem egész úton hazafelé. A vízfordó így válaszolt a cserépnek:

- Észrevetted, hogy virágok az ösvényen csak a te oldaladon teremnek, s nem a másik cserép oldalán? Ez azért van így, mert én mindig tudtam a hibádról, és virágmagot szórtam az ösvénynek erre az oldalára. Minden nap te locsoltad őket, amíg visszasétáltunk. Két éve leszedelem ezeket a gyönyörű virágokat, hogy az asztalt díszítsem velük. Ha nem lennél olyan, amilyen vagy, akkor ez a gyönyörűség nem ragyogná be a házamat.

Tanulság: Mi mindannyian törött cserépedények vagyunk. Fogadjuk el magunkat, s hagyjuk, hogy Isten a törekenységünket megáldja, általa nagy dolgokat vigyen végbe (vö. 2Kor 12,7-10). Illetve fogadjuk el a másik embert is a maga törekenységében, s irgalommal forduljuk felé.

Forrás: <http://users.atw.hu/gyhplebania/news.php?item.40.1>

Kép forrása: <https://www.tudasfaja.com/egy-tortenet-ami-megtanit-arra-hogy-jobban-szeressuk-es-ertekeljuk-azokat-az-embereket-akik-mellettunk-vannak/>

Gyökössy Endre – Recept

- Igehirdetésének egyik mondata hozott ide.
- Örülök, hogy eljött, foglaljon helyet, s mondja el, mi volt az a mondat.
- A félretett, az összegyűjtött harag felgyülemlik, és azt hiszem, így hangsúlyozta, gyűlölet lesz belőle, s azt öli, aki gyűlöl, lassan, de biztosan. Ugye Pál apostolt idézte: a nap le ne menjen a ti

haragotokon!?

- Erről is szó volt, de gondolom, mást is szeretne még mondani.
- Igen. Kérdezni szeretnék. Kétszer elvált asszony vagyok. Mindkét házasságom anyám nehéz természete miatt bomlott fel, akivel együtt kellett lagnunk. Nem volt más megoldás. Anyám pedig képtelen volt elvágni a lelki köldökszínórt, szinte pórázon tartott velem, mint kisgyermekkoromban. Azt pedig egyik veje sem tudta elviselni, hogy elsősorban anyám kislánya legyek a házasságban, és ne feleség. Merem állítani: mindketten anyám elől menekültek el. Már évek óta egyedül élünk, anyám és én. Egy fedél alatt, de némán és acsarkodva, keserűen, robbanékony légkörben. Hónapokkal ezelőtt rémülten döbbsentem rá rettenetes kimondani is, hogy gyűlölöm az anyámat kétszer tönkretett életem miatt. De ez a gyűlölet valóban engem öl. Míg házasságban éltem, jóformán sose voltam beteg. Most kétségbeesetten rossz alvó vagyok, s szüntelenül fáj valamim. Szédülök, a vérnyomásom ugrál, szorongásaim vannak. Megromlott az egészségem, és egyre fogyok. Már orvoshoz sem megyek, mert minden leletem negatív, csak éppen én vagyok pozitív, beteg. Érzem, hogy ha nem történik valami, a magam gyűlölete öl meg. Mondja: mit tegyek?
- Mit tett eddig?
- Imádkoztam azért, hogy ne gyűlöljem az anyámat.
- Mióta imádkozik ezért?
- Amióta tudom, hogy gyűlölöm.
- Csak azért imádkozott, hogy ne gyűlölje?
- Nem, olykor, ha tudtam, azért is, hogy szeretni tudjam.
- Engedjen meg egy kérdést. Hogyan várta ennek a kérésnek a teljesítését? Tulajdonképpen mit várt?
- Hát, hogy szeretni tudjam.
- Tehát valami érzésre várt. Ne haragudjék, ha így mondom: valami jóleső, meleg bizsergésre várt a szíve körül ugye? És az elmaradt. Úgy van?
- Valahogy így. De már nem is imádkozom. Csalódtam az imában.
- Szeretnék valami mást is ajánlani.
- Azért jöttem.
- Érzésekre várt, de nem tett semmit. Arra várt, hogy Isten tegyen az életével valamit. Úgy van?
- Igen, körülbelül így.
- Pedig Isten mindent megtett értünk Krisztusban...
- A kereszten?
- Ott, és ezért nekünk is mindent meg kell tennünk, ami tőlünk telik, hálából. Édesanyjáért kellene valamit megtennie még. Mert legtöbbször az érzésekből lesznek a cselekedetek, de

olykor az elkezdett cselekedetekhez csatlakoznak az érzések. Vagy váltanak ki érzéseket.

- De mit tegyek?

- Céltudatosan, rendszeresen és naponként tegyen jót édesanyjával és eközben imádkozzék érte, ha még tud.

- De mondtam, hogy gyűlölöm.

- Meg akar gyógyulni?

- Igen.

- Akkor cselekedjék, és ne keressen kibúvót. Egyébként Jézus is mondott egyet, s mást, még az ellenség szeretetéről is.

- Mit tegyek hát?

- Ha most orvos lennék és receptet írnék, biztos gyógyszert a gyűlölet és egyéb betegségei ellen, kiváltaná?

- Kiváltanám.

- Bevenné?

- Bevenném.

- Akkor ott van papír, meg toll, diktálnék egy receptet. Írja?

- Írom.

- Íme a RECEPT:

Hétfőn reggel mosolyogva köszöntöm őt és megkérdezem, hogy aludt.

Kedden: kitakarítom az ő szobáját is.

Szerdán: két szelet süteményt hozok neki. Írja csak, írja.

Csütörtökön: elhívom sétálni, hazafelé pedig kérdezgetek és hagyom őt csak őt beszélni.

Pénteken: megkérem, hogy zongorázza el azt a dalt, amit gyermekkoromban szokott.

- Már évek óta nem zongorázik.

- De kérnie szabad.

Szombaton: megkérem, hogy segítsen jó túrós gombócot főzni, mert azt ő jobban tudja.

Vasárnap: bemegyek a szobájába, amikor lefeküdt, betakargatom és megcsókolom. Pont.

Ismeri ezt a zenei kifejezést? Da capo al fine? Elejétől végig. Nos, a következő héten ugyanígy vagy hasonlóan: da capo al fine, s egy hét múlva felkeres, és megbeszéljük a többit.

- A csókot is kell?

- Igen.

- Jaj!

- Miért, jaj?

- Mert évek óta nem csókoltam meg.

- Vállalja ezt a hetet így?

- Megkísérlem.

- Isten segítse. Várom.

Nem jött. Hetekig nem jött. De egy hétfőn, kora reggel telefonált.

- Sírva: Mikor tegnap ismét betakartam, az én hideg és kőkemény anyám felült az ágyban, és magához ölelte a fejem, és éreztem, hogy könnyes a szeme és azt mondta: De jó vagy mostanában hozzám. Akkor, évek óta először, éreztem, hogy szeretem az anyámat. Aztán hozzátette: Adja másnak is oda ezt a receptet!

Forrás: <http://users.atw.hu/gyhplebania/news.php?item.33.1>

Kép forrása: <https://www.nlcafe.hu/életmod/20160914/igy-bannak-az-idosekkel/>

2.4.2. Evangélium témáját feldolgozó vers

Szabó Attila - A Magvető

A jó munkás elindul reggel
Hogy munkáját végezze
Ezt teszi nagyon nagy kedvvel
Hiszen mindene, hogy ezt tegye
Nem aratna nélküle

Ő a magvető, ki szórja a szemeket
El mindenfelé a szántóföldön
Mi indítja erre? Szeretet,
Hogy sok szép kalász nőjön
Rá szárazság ne törjön

De sajnos néha a magok közül
Néhány az út szélére esik
Az ellenfél csak ennek örül
S madarai felcsipegetik
Ezt enni szeretik

Van, mi esik köves talajra
S elkezd gyorsan nőni felfele
De ennek nincs sok alapja
Nem tud kinőni gyökere
Elszáradó lesz belőle

A kórók közé esik némelyik
Ahol ezek nem engedik nőni
Elnyomják és tönkre teszik
Teljesen meg tudják ölni
Megáll tovább fejlődni

De esik sok mag jó talajra is
S lesz gyümölcsöző szem
S jó kalász nő belőle máris
S nem hervad el sosem
Harmincat, amaz százat terem

E munkát rendíthetetlenül
Kell buzgón végezni
Mert ki terem az megmenekül
Mi nem, azt ki kell tépkedni
Sokat kell még vetni

S ha egyszer befejeződik e munka
Akkor öröm lesz nézni
A mezők fehérek az aratásra
S ha a világ el fog esni
Visszagondolsz: Kiváltság volt
Vetni.

Forrás: <https://www.poet.hu/vers/25687>

Füle Lajos – Megtértem

„Megtértem” – mondod halkán, én
hittel bólintom rá az áment.
Itt járt, lelkedhez ért a Szél,
ki tudja, honnan jött, s hová ment.

„Hát megtértem apám...”
– Ha te tudnád ebben a részed,
így szólnál szelíden, meg-megakadva, fiam:
„Megragadott az az Úr, AKI van,
AKIRŐL te beszéltél,
AKI elől a szívem
éveken át menekült”.

Forrás: <https://keresztyenversek.wordpress.com/tag/bunbanat/>

Szokolai Éva - A Lélek gyümölcsei

Az első és legfontosabb mindig,
Isten és ember iránt legyen
minden helyzetben a szíved csordultig
türelmes, jóságos, tűró SZERETET-tel.

A Szentlélektől áradjon életedbe,
s tiszta szívedből jöjjön,
hogy mindenki megérezze,
milyen az igazi ÖRÖM.

Ha zúg is körülötted a világ,
nincs sehol sem csendesség,

de rajtad akkor is lássák,
hogy Krisztusnál van BÉKESSÉG.

Mikor nehéz kivárni a választ,
úgy érzed, valamit tenned kellene,
állj meg! - hagyd Isten kezében a dolgot,
tanuld meg, mi a TÜRELEM.

Ha a világ már csúnyán elbánt veled,
mindenki rád dobálta sarát,
ne viszonzod gyűlölettel a gyűlöletet,
légy megbocsájtó, légy te a JÓSÁG.

Kérhetnek tőled, mihez nincs sok kedved,
és már úgy érzed, hogy elég,
mindenki csak kihasznál téged,
mégis adj még, mert ez a SZÍVESSÉG.

Elhagyják az Urat a legjobb barátaid,
s új utakra hívnak, melynek vége
nem lesz jó, de téged megsegít
Isten, mert ilyen az Ő HŰSÉG-e.

Ha az Ő szavát hirdeti ajkad,
ne támadd le ki hitetlen, szegény,
jobban megnyerheted szívét az Úrnak,
ha árad belőled a SZELÍDSÉG.

S mikor e világnak örömét élvezed,
mert Isten ezt is megengedi még,
mindig tudd, hogy hol van a határ,
ne vesszen el belőled a MÉRTÉKLETESÉG.

Forrás: <https://www.poet.hu/vers/95032>

Kép forrása: <http://reggelidicseret.blogspot.com/2014/11/a-lelek-gyumolcse.html>

3. Oratio – imádság

3.1. A szentmise első könyörgése

Istenünk, benned bízók erőssége, nélkülöd semmit sem tehet a gyenge halandó. Kérünk, add nekünk mindenkor kegyelmed segítségét, hogy jó szándékkal teljesítsük parancsaidat, és cselekedeteinkkel megnyerjük tetszésedet. A mi Urunk, Jézus Krisztus, a te Fiad által, aki veled él és uralkodik a Szentlélekkel egységben, Isten mindörökkön-örökké.